

Mattitja, de Korachiet

uit: Bible Monthly

“En Mattitja, een van de Levieten, (hij was de eerstgeborene van de Korachiet Sallum) had ambtshalve het toezicht op de bereiding van het bakwerk”.

1 Kronieken 9:31

Numeri 16:19-35 beschrijft de geschiedenis van de opstand van Korach. In de brief van Judas ¹ wordt dit de *tegenspreking* van Korach genoemd. Korach was de kleinzoon van Kehat, de zoon van Levi; hij was familie van Aäron, de priester. De hele nakomelingschap van Kehat had een dienst gekregen in verbinding met de tent der samenkomst, een allerheiligst werk. Deze belangrijke dienst bestond uit het dragen van de ark des Heren, de tafel der toonbroden, de kandelaar, de altaren en alle gereedschappen van de tabernakel. Wanneer het leger moest optrekken, moesten Aäron en zijn zonen ervoor zorgen al deze voorwerpen te bedekken: de ark met het voorhangsel en de overige heilige voorwerpen met diverse dekkleden, o.a. van tachasvel. Daarna kwamen de Kehatieten om ze te dragen door de woestijn, maar zonder ze aan te raken of te bekijken; daar stond de doodstraf op.

Maar Korach was met deze dienst niet tevreden, hoe eervol en kostbaar die ook was. Hij verlangde naar het priesterschap dat door God aan Aäron en zijn zonen na hem gegeven was. Zijn opstand werd direct door het oordeel gevolgd. Een verschrikkelijke straf, die niet alleen de opstandelingen en hun volgelingen, maar ook hun familieleden betrof. Maar, zo staat er, de kinderen van Korach stierven niet (Num. 26:11). Zij waren de voorwerpen van goddelijke barmhartigheid, van loutere genade. Want de HERE had gezegd dat Hij *“de ongerechtigheid der vaderen zou bezoeken aan kinderen en kindskinderen, aan het derde en vierde geslacht”* (Ex. 34:7). Toch werden zij gespaard. Ja, ze mochten een nog meer verheven dienst doen dan voorheen. David en Samuël stelden deze nakomelingen van Korach aan als dorpelwachters bij het huis des Heren, de tentwoning (1 Kron. 9:22-23). Wat een verantwoordelijkheid om de poorten van het huis te mogen bewaken!

Er waren nog meer verantwoordelijkheden! Ze moesten niet alleen 's nachts bij het huis Gods overnachten, maar de bewaking rustte op hen en ook moesten zij

elke morgen openen. Zij hadden de sleutels in bezit. Zij moesten waken dat er geen onreine personen of wat dan ook kon binnenkomen. Sommigen hadden het opzicht over de vertrekken en de schatkamers van het huis van God. Anderen hadden de zorg voor dat wat bij de dienst nodig was. Zij telden dat precies en controleerden de voorraden van allerlei dingen die nodig waren. Ten slotte vinden we hen als zangers onder leiding van Heman, de kleinzoon van Samuël (1 Kron. 6:33).

Al deze dingen spreken ook tot ons, omdat wij net zoals de kinderen van Korach de voorwerpen zijn van Gods oneindige genade. Veilig voor het rechtvaardige oordeel dat ons moest treffen, zijn wij nu ook geroepen de ‘poorten’ van het huis van God te bewaken, opdat niets wordt toegelaten dat onrein is en door God niet is goedgekeurd. Ons toezicht vindt vooral gedurende de *nacht* plaats, een beeld van de tijd waarin wij leven. Vallen wij niet dikwijls in slaap? Zijn wij als wij wakker worden niet vaak verbaasd over alles wat door de poorten is binnengekomen, het huis heeft vervuld, de schatkamers heeft overweldigd, de heilige voorraden ontheiligd? Dat komt doordat wij niet op onze hoede zijn geweest en de vermaning van de Heer om waakzaam te zijn hebben vergeten. Is dat niet voor een deel de actuele betekenis? De tijden zijn veranderd, maar de verantwoordelijkheid van de poortwachters is niet gewijzigd. Gods Woord laat dat duidelijk zien.

Hoewel David oud en der dagen zat was, kon hij nog de hele orde en de afdelingen van de Levieten en de priesters instellen, en daarna de regering aan Salomo overgeven. Na de regering van Salomo kwam het verval en de achteruitgang snel. Het ambt van de portiers bleef echter bestaan zelfs gedurende de Babylonische ballingschap. ² Hoewel verbannen, ver van Jeruzalem, ver van de totaal verwoeste tempel, waren de kinderen van Korach dorpelwachters gebleven. Hun heilig ambt was erfelijk.

---

¹ Jud.:11

---

² zie Neh.11:29; 12:25

Misschien denkt men dat hun ambt niet echt verheven, misschien zelfs oneervol was. Toch opende Samuël zelf de deuren van het huis van God te Silo. Maar de eer van hun ambt was in de ogen van de kinderen van Korach gelegen in het feit dat het werd uitgeoefend in het huis van God. Hoewel ze geen priesters waren en niet tot het huis van Aäron behoorden, stond hun ambt in onmiddellijke verbinding met het huis van God op aarde. Hun hart was aan het dienstwerk gehecht. In Psalm 84:11 zingen ze: *“Want één dag in Uw voorhoven is beter dan duizend (elders); ik wil liever staan aan de drempel van het huis mijns Gods dan verblijven in de tenten der goddeloosheid.”* Waar zij ook waren, zelfs in Babylon, zij bleven trouw aan hun levitische roeping. Zij hadden het huis des Heren lief, zij hadden hun dienst in de heilige voorhoven lief.

Maar we vinden nog een andere dienst die aan hen was toevertrouwd, en wel aan Mattitja (1 Kron. 9:31). Zijn naam betekent: ‘gave van Jahweh’. Hij had het toezicht op het bakwerk. Een kostbare dienst, zeer eervol! Uit Leviticus 2 weten we wat het spijsoffer was. Er waren verschillende soorten spijsoffers: baksel uit de oven, van de bakplaat of uit de pan. Al deze offers waren allerheiligst. Mattitja hield zich bezig met de spijsoffers van de bakplaat. Dat wil zeggen: offers die direct waren blootgesteld aan de warmte van het vuur, niet zoals de spijsoffers van de oven, waarbij het vuur aan het oog onttrokken was. En zoals het fijne meelbloem ons spreekt van de volmaakte mensheid van de Heer, van de reinheid en heiligheid van al Zijn wegen, zo herinnert de gloeiende hitte van de bakplaat aan de vurige beproevingen die Hij onderging als Mens hier op aarde. Wat een welbehagen voor God was Zijn gehoorzame wandel in deze wereld! En wat God in Hem heeft gevonden, is des te meer tevoorschijn geroepen doordat de Heer Jezus werd onderworpen aan beproeving en tegenspoed in bijzondere mate, zoals niemand ooit had ondergaan.

“Gebakken op de bakplaat” wijst op de vreselijke beproevingen die de Heer moest ondergaan, ook uiterlijk, niet verborgen maar zichtbaar voor allen. Wat voor gevolg had dit voor de onderworpen en gehoorzame Zoon van God? Zij lieten de lieflijke geur van het reukwerk uitkomen, dat het heilige vervulde. De beproevingen van de Man van smarten liet de schoonheid en de lieflijke reuk van Zijn volmaakte leven uitkomen in de woestijn van deze wereld.

Laten we een ogenblik denken aan wat de Heer heeft doorgemaakt. Bijvoorbeeld gedurende de uren van het proces, toen Hij werd weggezonden van Annas naar Pilatus, daarna naar Herodes, dan weer naar Pilatus, te midden van een menigte die woedend was en schreeuwde om Zijn dood! De bende soldaten die Hem sloegen en geselden; men spuwde Hem in het gezicht; Hij werd gekroond met doornen; men knielde voor

Hem neer om Hem te bespotten; men sloeg Hem op het hoofd; men stapelde alle mogelijke smaad op Hem! Het vuur brandde in al zijn felheid voor het oog van het volk, en met welk gevolg? Hij bleef ook daar Dezelfde, zachtmoedig, geduldig, vol genade in Zijn vernedering. Het goddelijk licht en de liefde straalde op Zijn gezicht door alles heen. De mens deed alles wat hij kon om dit hemelse licht te versluieren, dat schitterde in heel Zijn optreden, maar het bleef stralen in al zijn schoonheid en heerlijkheid. Als de mens dat niet zag, God zag het: “Deze is Mijn geliefde Zoon, in wie Ik welbehagen gevonden heb”.

Gelukkig zijn er nog Mattitja’s in deze wereld. Er zijn harten die zich geroepen weten met de spijsoffers ‘gebakken op de bakplaat’ bezig te houden, harten die zich graag met de Heer bezighouden. Zij komen vaak samen om aan Hem te denken als Diegene die geleden heeft – heilig, volmaakt, God verheerlijkend en gehoorzaam tot in de dood. Als christenen denken wij aan Hem zoals Hij op Golgota heeft geleden. Wij hebben de speciale taak Hem te gedenken in Zijn lijden en sterven, en onze aanbiddingsdienst is aangenaam voor God in de hemel. Op aarde denken wij in het bijzonder aan de dood van de Heer Jezus: “Altijd het sterven van Jezus in het lichaam omdragend”. Maar wij beschouwen ook Zijn heerlijkheid door de verachting en de smaad heen, die de mens over Hem heeft uitgestort. Wij zijn geroepen ons te verheugen in de genade van onze Heer, die geopenbaard is als Degene die in volmaakte gehoorzaamheid geleden heeft.

Als wij zo bezig zijn, zijn onze harten eenstemmig om de Heer te loven. Zoals wij hebben gezien was het lofzingen ook een taak van de kinderen van Korach (*“Want dag en nacht was het op hen, in dat werk te zijn”*, 1 Kron. 9:33). Het prijzen van de Heer was de taak van hun orde en zij waren in de vertrekken van het huis Gods dag en nacht met hun werk bezig.

Worden wij niet opgewekt om *“door Hem voortdurend een lofoffer brengen aan God?”* (Hebr. 13:15). Waarom? Omdat wij ook kinderen van Korach³ zijn. Wij zijn gered uit barmhartigheid en door genade. Wij zijn geroepen tot het bereiden van spijsoffers op de plaat. Onze woning is het heiligdom, dat niet met handen gemaakt is; en al deze voorrechten veroorloven ons voortdurend de lofzang van ons hart op te zenden tot de Heer. Waarom zijn we zo dikwijls zo traag en stil, als we samenkomen tot aanbedding op zondag? Is dat niet omdat we met onszelf bezig zijn en met alles wat ons in deze woestijn omringt, in plaats van met de Heer Zelf? Als onze harten bezwaard zijn door een of andere last, wat hebben wij het dan nodig de Heer beter te leren kennen! Laten wij daarom aan Hem denken,

---

³ d.i. ‘kaal’

die op aarde is gekomen en alle bitterheid van deze wereld vol zonde heeft gesmaakt. De wereld is voor Hem een vreselijke woestijn geweest, vol rovers die Zijn leven zochten. De mensen aten het brood dat Hij hun gaf, en zij eisten luidkeels Zijn dood.

Onze Heer is dit tranendal doorgegaan en hoe zouden wij kunnen zwijgen, als wij denken aan het geduld

waarmee Hij alles heeft verdragen. Zal onze mond Zijn heilige Naam niet zegenen en prijzen? Het is onze gelukkige plicht dag en nacht klaar te staan voor deze heilige taak, waarmee wij nog bezig zullen zijn als wij daar zijn, waar geen nacht meer is.

Oorsprong: [Le Messenger Évangélique 1955-261](#)

Titel: [Matthiathia, le Corite](#)

[Oude Sporen 2007](#)